

Kratki uvod

1. **Brigita** – Brigiti je otac preminuo kad je imala 13 godina te zbog toga pati od nesanice, u školi ju „zlostavljuju“ (mentalno) radi tog događaja
2. **Monika** – podrška svim žrtvama na ovom popisu
3. **Sunčica** – mentalno i fizički zlostavljanja zbog imena i pretjeranog optimizma
4. **Lav** – Lav je pri porođaju imao moždani udar, zbog kojeg mu je jedna strana tijela potpuno nefunkcionalna, te je zbog toga fizički zlostavljan. Ime je dobio zbog svoje hrabrosti (događaj u prethodnoj rečenici).
5. **Petar** – Petar voli igrati nogomet te se trudi naučiti ga igrati najbolje što može, no jako je nespretan pa je zbog toga žrtva mentalnog nasilja

Za sutra

Moja priča započinje s prvim danom srednje škole. „Sunčice, brzo! Zakasniti...Sunčice?“, mama je ušla u sobu, ali nije znala da sam se već probudila i spremila. Bila sam neopisivo uzbudjena! Sama pomisao da će upoznati nove prijatelje s kojima će se družiti po cijele dane, bila je nepojmljiva. „Tu sam!“, viknula sam mami koja me je još uvijek zbunjeno tražila. „Ah, evo te! Već si spremna?!“, mama me pogledala oduševljeno. „Jesam!“, nasmiješila sam joj se. Imala sam osjećaj kao da će eksplodirati od sreće. Osjećala sam nešto skroz suprotno od treme, nešto jednostavno neopisivo. U vrtiću nisam imala puno prijatelja. Bila je tu jedna djevojčica, zvala se Brigita. Ona i ja smo se uvijek zajedno igrale, kad nije ne bi bilo onda bih sjedila sama. Svima sam bila čudna zbog imena. Nakon vrtića, krenula sam u osnovnu školu, gdje sam doživjela i jedan tip nasilja. Nitko me nije tukao, da me ne biste krivo shvatili, već su mi rezali i trgali stvari. Nikad mi nije bilo jasno što je toliko loše u mojojem imenu da proživljavam takve stvari. Roditelji su pokušali pričati s učiteljicom, a zatim učiteljica s učenicima, no to nije ništa promijenilo. Stvari su postale još gore, ruganje je postalo ekstremnije i počeli su mi podmetati noge. Kad su moji roditelji vidjeli da se stvari ne mogu poboljšati, odlučili su da pohađam takozvanu „online nastavu“. Na početku mi je bilo dla, no sad mi je dosadilo, htjela bih upoznati nove ljude, pronaći prijatelje, pričati s nekim, ići u školu u kojoj neću biti žrtva. Nadam se da će ova škola to i biti.

Ušla sam u auto i krenule smo. Mama je izgledala zabrinuto: „Srednja škola je opasna, ljudi u njoj su gori nego u osnovnoj. U osnovnoj ste svi bili djeca, niste znali puno. Sad ste već odrasli, većina ih je okrutnija. Budi pažljiva!“. Nisam joj vjerovala. Moja mašta je govorila upravo suprotno. Stigle smo pred školu. „Treba li te ispratiti unutra?“ pitala me. „Ne treba, mama“, rekla sam joj otvarajući vrata auta. Izašla sam i zatvorila ih. „Sretno, Sunčice!“ mama je viknula kroz otvoren prozor. Nasmiješila sam joj se i krenula prema ulazu u školu. Bila sam zatočena u mislima, bila sam bijesna na mamu. Kako je mogla izmisliti takvo što? Zašto bi ljudi ikad bili tako bezobrazni kako ih je ona opisala? Sigurna sam da me hoće prestrašiti! Nisam sigurna zašto, no to joj je plan. Dok sam ja lutala školskim hodnikom i razmišljala o mami i o tome koliko sam ljuta na nju, zabila sam se u jednu curu. „Joj, tako mi je žao! Oprosti...stvarno!“ ispričavala sam se. Ona me ljutito pogledala. „Kako se zoveš?“ pitala me. U trenutku kad sam izgovorila svoje ime, uočila sam kolika je to greška bila. Počela mi se smijati u facu. Rekla mi je toliko ružnih stvari. „Roditelji te vjerovatno ne vole, zato su ti i dali to ružno ime! Tko se još zove

Sunčica?!", smijala mi se, "Ime zvuči kao da je izašlo iz dječjeg crtića! Daj se makni od mene, molim te. Kvariš mi ugled.", gurnula me. Pala sam na pod dok su mi se svi smijali. Cijela škola je orila od smijeha. Prišao mi je jedan dečko, prilično zgodan ako se mene pita. Pružio mi je ruku. Naravno, normalna osoba bi pomislila da mi je htio pomoći da ustanem. No kad sam mu dala ruku on me gurnuo svom snagom, toliko jako da mi je glava udarila u pod. Do sad ste mogli zaključiti da mi taj dan nije bio najbolji. Pređimo na drugu godinu srednje škole. U drugom razredu sam upoznala nove ljude. Točnije, njih četvero. Zapravo, Brigitu sam znala od vrtića. Troje nas smo žrtve nasilja, tako smo se zapravo i povezali. Naše prijateljstvo puno je razumijevanja za druge. Svi znamo koliko je teško kad skoro cijela škola ne može naći ni jednu dobru stvar o tebi. Ni jednu optimističnu stvar. Toliko negativnih i pesimističnih riječi o nama je prošlo unutar ovih školskih zidova. Upoznajte društvo!

Brigita je išla sa mnom u vrtić, tata joj je preminuo prije tri godine. Brigita pati od nesanice jer se svake noći prisjeća svoga oca. Pitate se kakve to veze ima s nasiljem? I ja sam se pitala dok nisam shvatila, ljudi u školi su toliko očajni da će pronaći razlog za mentalno zlostavljanje i u ozbiljnim situacijama. „Gdje ti je tata, Brigit?“ je nešto što čete često čuti na hodnicima naše škole. To je toliko pogrešno i okrutno da nekad sebe zamišljam na Brigitinom mjestu. Sljedeći član ekipe je Lav. Lav je dečko s posebnim potrebama. Njegova je priča doista tužna. Imao je moždani udar još u maminom trbuhu. Posljedica tog događaja je to što mu jedna strana tijela ne funkcioniра toliko dobro i brzo kao i druga. Radi toga je i on žrtva. Možete li zamisliti? Radi toga što je osoba s invaliditetom, on je izložen mentalnom, pa čak i fizičkom, zlostavljanju. Treći, ali ne i manje važan član je Petar. Petar voli nogomet i kako se trudi biti dobar u tome. No, on je malo nespretan. Stalno pada na terenu. Njega pak tuku i časte ružnim riječima zbog toga. Ne isključivo padanja, nego općenito nespretnosti na terenu i u igri. „Ispiši se već jednom.“, „Jadan si!“, „Učini nam uslugu i odustani od nogometa, valjda ima neki sport i za smotane ljude!“, „Nećeš nigdje dogurati!“, to su razne riječi dodijeljene našem Petru. Naravno ima takvih komentara puno više. I na kraju imamo Moniku, ona je svjetla točka u ovome društvu. Nju nitko ne zafrkava i ona nije žrtva. Ona nas potiče da nastavimo sa životom i da se ne obaziremo na takve ljude. Lako je njoj reći: „Nemojte se obazirati na njih.“, kad bi samo znala kroz što mi prolazimo. Prošli tjedan je Lav bio istučen pred svima. Dečki su ga natjerali da podigne čašu slabijom rukom. Prvo nije htio, no nakon prijetnja je bio prisiljen. Ruka mu je bila toliko slaba da je čaša pala na pod i razbila se. On je zaplakao. Dečki su vrištali na njega: „Kako možeš biti toliko slab i poremećen?“, vikali su. „Nitko te ne želi ovdje!“, pojačali su ton. Lav je plakao još više. Da ih je bar netko mogao urazumiti i reći da je Lavu osim tijela i ta strana mozga slaba. Šaka jednog dečka poletjela je prema Lavovom licu, što ga je srušilo na pod. Noga drugog dečka poletjela je prema njegovim rebrima. Treći dečko je izvadio mobitel i snimao taj događaj kako bi kasnije dodatno ismijavao Lava. Hitna i uplakani roditelji bili su pozvani u školu. Taj dan bio je užasno strašan. Ovaj tjedan Brigita je imala suicidalne misli. Nas petero smo išli prema domovima kad su se isti ti dečki pojavili na našem putu. „Pogledaj Brigitu, doći će doma i dočekat će ju samo mama. To je kao da čeka tatu da se vrati sa posla, a on nikada ne dođe.“, jedan je dečko nabacio drugom i oni su se smijali. „Možda je i bolje da je mrtav, tko bi htio tebe kao kćerku? Pogledaj se!“ rekli su zgroženo i otisli. Rasvjeta je osvijetlila Brigitino mirno lice, vidjele su se suze koje su trčale prema bradi. Prolazili smo pored malene rijeke. „Dosta mi je više, bolje je svima bez mene.“, prišla je rijeci. Svi smo bili šokirani, nitko nije takvo što očekivao od Brigitе. Zagazila je jednom nogom prema rubu i pogledala prema dolje. Rijeka nije bila duboka, no ne želim ni znati kakve strašne misli su prolazile kroz Brigitinu glavu. Monika i ja smo potrčale prema njoj. „Brigita, jesli poludjela?!“, povukla ju je Monika. Obje su pale na travu. Brigita je sva uplakana legla na Moniku. Zagrlila sam ju. „Mama te čeka

doma. Ako ne razmišljaš o sebi onda barem misli na nju. Što bi ona da nema ni tebe ni tate?”, rekla sam joj. Na licu joj se vidjelo da je shvatila koliko je slaba bila u tom trenutku. „Zar si ozbiljno njima povjerovala? Zbog tih cmizdravaca si htjela okončati svoj život?”, pitala ju je Monika, „Nisi li naučila od onoga prije dva tjedna? Petar je htio završiti sa svojom karijerom zbog njih, a oni ne znaju ni jedan gol obraniti. Zar to nije bilo blesavo?”, upitala ju je Monika. „Da, je.“, odgovorila je Brigita, „To je zaista glupo. Odustati zbog toliko blesavog razloga.“, rekla je. „Ti si upravo napravila isto što i Petar prije dva tjedna. Karijera i život su isto. U karijeru se treba ulagati kao i u život. Imaš karijeru radi nečega što jako voliš i trudiš se biti najbolji u tome. Tako treba gledati i na život.

Trebaš naći nešto što će ti biti poticaj za dalje. Nešto zbog čega nećeš lako odustati. Nešto za što ćeš se silno truditi makar ti drugi govorili da odustaneš. Svi vi trebate pronaći nekakve hobije. Kad ih pronađete neće biti ovakvih situacija. Nikad više nećete pomisliti na nešto ovakvo. Jedva ćete čekati da odete doma i radite stvari koje volite. I ako vam slučajno na pamet padnu ovakve misli, molim vas, sjetite se još jednom što vaša imena znače. Sjetite se zašto ste dobili ta imena. Znate li uopće značenja?”, pitala nas je Monika. Odmahnuli smo glavom, nitko od nas nije znao. „Dobro, idemo onda po redu...“, Monika nam je rekla značenje naših imena i potaknula nas na duboko razmišljanje. Shvatili smo da je svaki član ove grupe zaista poseban. Nakon već tjedan dana svatko od nas našao je nešto što ga najbolje opisuje. Ja sam krenula slikati. Brigita je krenula na plivanje. Petar je ipak odustao od nogometra, no odlučio se za tenis, a Lav je odlučio pisati priče. Ne biste vjerovali, u hobijima smo se toliko pronašli i toliko smo dobri da su nas u školi počeli cijeniti. I dalje, naravno, postoje ljudi koji će vas spoticati na putu, no bitno je da ne odustajete lako od svojih snova. Najveću hvalu zaslužuje Monika. Da nije bilo nje, tko zna gdje bismo sada bili. Naši bi životi vjerojatno već završili. Monika je prijateljica koju svatko treba. Da u njoj nije bilo toliko ljubavi i vjere u nas, zar bismo bili ovdje? Sve osobe imaju svoj dar, čak i one koje se ne čine takvima. Bitno je otkriti ga kroz život, važno je truditi se pronaći ga. Ako ikad pomislite da niste dovoljno vrijedni, sjetite se značenja vašeg života. Potražite značenje vašeg imena. Pronađite nešto što će vas potaknuti na drugačije misli. I u najvećoj tami postoji dašak svjetlosti, bitna je samo vaša želja i upornost koja će doprijeti do njega.

Značenje imena:

Lav – ime koje se davno često davalо u Hrvatskoj, a danas se više koristi u Rusiji, a simbol je ponosa, hrabrosti, muževnosti i snage

Brigita - ime je njemačko irskog porijekla. Značenje imena dolazi od njemačkog Brigitte, od irskog Brighid što označava onu koja je snažna.

Sunčica – ime hrvatskog porijekla izvedeno od riječi “sunce”, a krije značenje “svijetla, blistava, topla, sjajna i nježna”

Petar – stijena, snažan